

ZNIČIL JEJ ŽIVOT
A ONA ZNIČÍ TEN JEHO

NETVOR
A
JA

SHALINI
ABEYSEKARA

TATRAN

NETVOR
A
JA

NETVOR

A

JA

SHALINI
ABEYSEKARA

TATRAN

Z anglického originálu Shalini Abeysekara: This Monster of Mine,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Hodderscape, An imprint
of Hodder & Stoughton Limited, An Hachette UK company,
Londýn 2025,

preložila Mária Koscelníková.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5627. publikácia.

Vydanie I.

Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Renáta Koutenská

Jazykové redaktorky Jana Piroščáková, Zuzana Šulajová

Odborná spolupráca Marek Felix, Dominika Sakmárová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © Shalini Abeysekara 2025

Translation © Mária Koscelníková 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1867-2

Milí čitatelia, ďakujem, že čítate moju knihu.

Tento príbeh začal vznikať na začiatku mojej právnickej kariéry, keď som od života dostala niekoľko trpkých lekcií, no predovšetkým tú, že niektoré inštitúcie sa tak urputne odmietajú zmeniť, že sa radšej budú so zamestnancami hádať o slovíčka v pomyselnom skorumpovanom príbehu namiesto toho, aby ho celý prepísali. V tom čase som pocítovala nestálosť politickej situácie a rozmýšľala som, čo by bolo nutné urobiť, aby zmena prišla rýchlo. Čo by sa stalo, keby mocní využívali svoju moc spravodlivo (aj za cenu brutality), a nie diktátorsky? A čo keby tým dali moc aj nám? Aký vodca by z toho vzišiel?

Vtedy sa zrodil Kadra.

Základy takmer všetkých moderných právnych systémov pochádzajú zo starovekého Ríma. Práve ním, ako aj naším svetom som sa inšpirovala pri tvorbe krajiny Ur Dinyé a Kadrovej nepriateľky Sarai, ostražitej prokurátorky, ktorú škrie vlastná bezmocnosť voči nespravodlivosti. (Sľubujem vám, že som ju nerobila na svoj obraz, hoci som, bohužiaľ, pracovala v korporáte.)

V mojom románe neprinášam žiadne prelomové tvrdenia o politike, organizovanom náboženstve alebo stave práva vo svete. Je to mysteriózny, ľubostný fantasy príbeh o mojom utrpení počas náročných životných chvíľ. Lenže nie je to ani óda na niečo výnimočné. Píšem o bežných, odvážnych ľuďoch, ktorí nebojácne stoja proti nátlakovým inštitúciám a platia za to obrovskú daň, lebo im svedomie nedovolilo konať inak. Sú to predstavitelia hnutia zdola, na ktorých dejiny

pravdepodobne zabudnú a ktorých úspechy si pripíšu väčšie ryby. Súcitím so všetkými neoblomnými, nahnevanými ľuďmi, ktorí sa snažia vyjednávať, no nemajú s čím, a pritom dúfajú v spravodlivosť.

Kedysi som si myslela, že tento príbeh je o hneve, no moji múdri redaktori poznamenali, že podľa nich je o nádeji. A preto sa nádejam, že práve to medzi riadkami nájdete: nežnú pomstu sveta, v ktorom je poddanie sa temnote (možno aj doslova) kľúčom k šíreniu svetla.

Vitajte v Ur Dinyé a majte oči na stopkách, pretože tunajšie zákony budú proti vám.

S láskou

Shalini Abeysekera

Venujem tichým, no nebezpečným dievčatám,
ktoré hnevá nespravodlivosť. Nech si nás neprajú.

VAROVANIE O OBSAHU

Toto je pomerne temný romantasy príbeh a obsahuje situácie, ktoré nemusia byť čitateľsky príjemné. Ak je to nutné, určite sa chráňte a prestaňte knihu čítať, aj keď ste iba na začiatku. Ďakujem vám, že vás môj príbeh zaujal.

Kniha obsahuje zmienky o alkoholizme, predsudkoch, smrti upálením, amputácii, poprave, sexe, depresii, manipulácii, obraznom násilí, zmrzačení, PTSD, diskriminácii nebinárnych osôb a zneužívaní.

PROLÓG

Keď sa vrátil s obrusom zo včelieho hodvábu, v ktorom sa chceli zbaviť jej tela, dievča stále žilo.

Bol veľmi jemný. Do takého rubáša mali zavinúť niekoho s modrejšou krvou než jej, ale nebude im za to ďakovať. Z balkóna zavial vietor a stlmil svetlo sviec na nástenných svietnikoch v tanečnej sále. Napriek prítmiu videl, kde leží, a čím bližšie pri nej bol, tým plytšie dýchala. Pripomínala skôr kosť než ľudskú bytosť. Bola schúlená do kľbka a zvyšky odevu si pevne pritískala k útlej hrudi. Prsia a sinavú tvár jej posievali tržné rany. Na zemi vedľa nej ležali trsy obhorených vlasov, zvyšok mala priškvarený na temene.

Zovrel pery. *Už zase.* Márne sa pokúšal upokojiť a škaredo zazrel na toho hlupáka oproti.

„Päť minút,“ precedil cez zuby. „Len päť minút som ťa nechal samého, aby si ju rozsekal na kusy, a toto je výsledok?!“

Ten somár sa pomrivil a zvieral si predlaktie, z ktorého sa mu pomedzi prsty valila krv. „Je to kvalitné mäsko.“

Na krvácajúcom dievčati na zemi nebolo nič lákavé, lenže jeho obchodný partner veľa rozumu nepobral.

Rozprestrel obrus na zemi. „Ako ťa zranila?“

„Je liečiteľka! Napadla ma, keď som sa jej dotkol,“ odvrkol.

„Ešteže veľmi úbohá, ináč by ťa celého skvapalnila a zostala by z teba uvrieskaná, beztvará kôpka kože.“ Jeho spoločník mlčal a chvíľu uvažoval nad desivým scenárom. „Zabal ju.“

„Ešte som si ju nestihol vychutnať!“ vyhrkol ten hlupák zanovito a skrčil sa k zranenej dievčine. „Hádam je trochu použiteľná.“

Vôbec ho neprekvapovalo, že jeho spoločníka dokázalo nadchnúť napoly zhorené polomŕtve dievča. Opäť sa naň pozrel. Vzdurovalo a tvrdo za to zaplatilo. Pod hlavou mu ležali kusy zlámanej stoličky, všade po tele malo zapichnuté úlomky zdobenej keramickej vázy, z rán sa mu valila krv. Elzar nad nami, zbaviť sa ho bude tvrdý oriešok!

„Nechápem, čo tu robila,“ pokračoval až nebezpečne tichým tónom. „Ilúzie evidentne neovláda, navyše, táto miestnosť je prísne strážená. Ako sa dostala dnu?“

Jeho spoločník vstal, z tváre mu začala pomaly vyprchávať farba. „Na svoju obranu, nemal som odkiaľ vedieť, že je pri vedomí,“ zamrmľal.

Vraj na svoju obranu. Tie slová ho znepokojili. Bola to najzbytočnejšia fráza, akú mohol niekto vysloviť.

Razom k nemu pristúpil a schmatol ho za golier. „Vysvetli mi to!“

„Ešte pred stretnutím som ju strčil do skrine, chcel som si ju nechať napotom. Myslel som si, že spí...“ začal sa dusiť a od silného zovretia sčervenel. „Vypila otrávené víno! Už po pár dúškoch nemala byť pri zmysloch!“

Zanadával a povolil stisk. „Určite sa len sa tvárila, že pije, ty *havidný* hlupák. Dnešné dievčatá nie sú také hlúpe ako kedysi, nevypijú nápoj od hocikoho!“

Čo znamená, že bola celý čas pri vedomí a určite všetko počula. Celé jeho doterajšie úsilie sa pre toho zvráteného somára môže razom vypariť. Nikdy ho nemal rád a najradšej by mu za to rozmliaždil hrdlo. Zrejme to jeho spoločníkovi došlo, pretože sa mu vymanil zo zovretia.

„Elzar nad nami, bola to chyba!“ chrčal. „Už to viac nezop...“

„Nezdržuj a rozrež ju!“ vyštekol.

„Ale ešte som chcel...“

„Máš pocit, že ma trápi, či si sa s ňou stihol vychrápať?!“

Pri jeho slovách sa doslova scvrkol. „Je tu ešte niečo.“

Mal by som ho zabiť. Čakal.

Ten hlupák sa díval všade navôkol, len nie naňho. „To dievča sem priviedla tá tvoja.“

Sotva to vyslovil, na okamih stuhol, ale len čo naňho tie slová doľahli, ihneď zaútočil. Ten hlupák uskočil a prstom prešiel po rune na náramku, z ktorého sa s praskotom vyrútili blesky a pohltili ho ako štít.

V magickom bezpečí si prekrížil ruky na hrudi a hoci sa mu na čele perlili kropaje potu, vzdorovito vystrčil bradu. „Je to obyčajná severanka!“

„Severanka, ktorú si moja pomocníčka cenila natoľko, že ju dovliekla až sem!“ vyštekol. „Videla ťa s ňou dnes večer?“ Odprisahal by, že ten somár prikývol. „Čo keď sa dozvie, že sa stratila, a spomenie si, že naposledy bola s tebou?“

„O to sa predsa postaráme, či nie?“

My. Isteže, keď treba hasiť problémy, zrazu mu je dobrý. „Nemal si sa jej dotýkať, ty hlúpe hovädo!“

Zovrel ruky do pästí a pozrel sa na dievča. Viečka sa mu mihali, pomaly sa preberalo. Musí zmiznúť, vie toho priveľa. Lenže je tu ešte jeho chutná pomocníčka. Hneď ako sa nájde telo dievčaťa, bude toho idiota podozrievať. Mal s ňou veľké plány, no toto ich nesmierne zdrží. Ak ju však zvedie z ich stopy... zdvihol hlavu. Na niečo prišiel.

Usmial sa naňho. „Odvolať štít.“

Ten somár mal ešte tú drzosť ostražito si ho premerať, no napokon ho poslúchol a blesky so zaprašťaním zmizli, zanechajúc po sebe len dym.

Vzal obrus zo zeme. Aspoň ho nezničia. „Zhoď ju z balkóna.“

Ten hlupák otvoril ústa. „Ale takto len prilákame pozornosť!“

„Presne tak. Bola to vražda? Skočila sama? Pohádala sa predtým s milencom? Ľudia si urobia vlastný názor a podhodia nám možnú verziu jej smrti.“

„Tá tvoja na to tak ľahko neskočí,“ dumal a poškrabal sa po strnisku. „Je vážne taká výnimočná? Nevedel som, že máš rád nevinné krehotinky, ale...“

„Skočí,“ prerušil ho. Vždy mu na to skočila. Hlupákovi sa viditeľne uľavilo. Preto k nemu znovu podišiel a chytil ho pod sinavý krk. „Ešte raz urobíš niečo také a zhodím z toho balkóna teba!“

Prikývol, do očí sa mu vohnali slzy. Povolil stisk a nevšímal si záblesk jeho hnevu. Práve zlosť definovala ich spojenectvo. Boli ako pán a jeho hlúpy, ale zato mocný pes. Vzájomne sa potrebovali, hoci ich to oboch štvalo.

Keď sa ten somár pobral k dievčaťu, pomrvalo sa. Schmatol ho za zvyšok vlasov a ťahal k balkónu. Dievča sa bránilo, no on mu pevnej-

šie zovrel vlasy a vliekol ho pomedzi úlomky vázy, ktoré vržďali pod váhou jeho tela. Keď zbadal, že ten hlupák váha, vzdychol si.

„Len čo sa to rozbehne, budeš mať takých ako ona na jeden prst aj päť! Zhoď ju a...“

„Ste nechutní!“

Pri tom chrapľavom zvuku stuhol. Dievčina natlačená na zábradlie balkóna sa doňho vzdorovito vpíjala pohľadom. V jej očiach videl poznanie, že čoskoro zomrie, ako aj nenávisť voči nemu a hlupákovi – čo sa dalo čakať –, no jej ústa zračili aj niečo iné. Posmech.

„Myslíte si, akí ste múdri, ale niekto si moju smrť všimne a bude rozmýšľať, prečo sa to stalo!“ chrapčala.

Priblížil sa k nej, ale len tak, aby ho z nej nenaplo, pretože odporne páchla. Zo zmesi zhoreného mäsa, potu a železitej pachuti krvi mu vždy bývalo zle.

„Možno sa niekoľko ľudí začuduje,“ pripustil a plytko dýchal, „a možno sa niektorí dovtípi, no nič proti tomu nezmôžu.“

„Elzar vás za to potrestá!“ v hlase mala číry odpor.

Vystrel sa. „Uctieваме rovnakých bohov, moja milá, no vzhľadom na tvoj aktuálny vzhľad som im oveľa sympatickejší, ale...“ Chvíľu vážil slová, no vzápätí dodal: „... môžeme sa o tom presvedčiť.“

Jeho hlúpy spoločník sa začudoval. „Myslíš tým...“

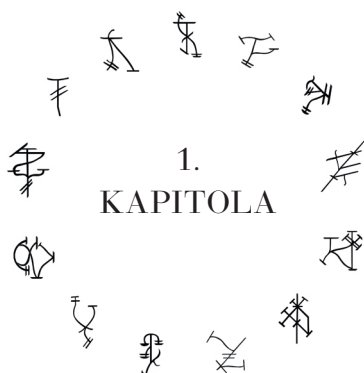
Lútosť, práve tú jej nemienil prejať. „Ešte máme čas na trochu zábavy. Poďme zistiť, či sa tu zjaví niekto z Elzaru.“

Hlupákovi sa zalesklo v očiach a chytil rukoväť dýky.

Kývol hlavou dievčaťu na rozlúčku a nechal hlupáka dokončiť to. Dýka sa mu zablysla v mesačnom svite a kamennú dlažbu na balkóne zaplnila krv. Bude ju musieť dať vydrhnúť. Dievča však z neho nespúšťalo zrak a všetko svetlo pohltila jeho hrôza a hnev. Prosilo bohov a svätcov o záchranu. Najprv kričalo zúfalo, potom zmučene.

Potriasol hlavou. Vlastne, mala by mu ďakovať. Zajtra ráno bude celá Edessa hovoriť o akejsi bezvýznamnej severanke. Jej smrť bude také divadlo, že sa z nej stane miestna legenda.

„Dievča zo Sidranskej veže,“ zamrmlal a usmial sa, kým padala na zem v mesačnom svite. „To sa vskutku ujme.“

Sarai po väčšinu dní videla všade krv.

Pripomínalo jej ju červené víno, ktoré nalievala náčelníkovi Marusovi, zapadajúce slnko sfarbujúce arzamejské snehové záveje dočervena alebo mahagónový pult, za ktorým leštila tucty pohárov. Dnes však krv nevidela len ona.

Zdalo sa, akoby sa nad jedinou tavernou v Arzamei vznášal príznak červenookého boha Smrti, ktorý dedinčanom priveľmi rozťahoval úsmevy a silil ich smiech. Až na náčelníka Marusa. Sedel za vrchostolom, plesol si po stehnách v kožených nohaviciach a hurónsky sa rehotal. Radšej mu zmizla z dohľadu. Čím viac pil, tým silnejšie ju bil.

„Naposledy pripíjam!“ zdvihol pohár vysoko nad hlavu, pričom polovicu jeho obsahu vylial.

Sarai nadvihla obočie. Dnes si pripíjal naposledy už niekoľkokrát.

„Na posudzovateľov, ktorí každoročne prichádzajú do našej skromnej dediny!“ vyhlásil. „A na tetrarchov! Nech nám ešte dlho vládnu!“

Všetci pozdvihli poháre a štrngli si. V snahe vypiť zvyšok vína si ho Marus nešikovne rozliol po tvári. Znechutene si odrfkla, ale len čo si všimla, že Cretus na ňu od pultu zazerá uszlzenými očami, zamaskovala to kýchnutím. S rukami opretými o pult opäť začal nenásytne gániť na hostí. Dnes večer bude tržba vysoká. V najvzdialenejšej dedine v Ur Dinyé mali príležitostí na oslavu tak málo, že keď sem dorazili posudzovatelia z hlavného mesta, vyzeralo to, akoby sa u nich konali

slávnosti, kde si všetci pripíjali na tých, ktorí mali tú smolu, že ich posúdili ako vhodných kandidátov na pravdolovcov. Ľudia ďakovali Elzaru svetla i Elzaru temna, že nikoho z ich rodiny neodviedli do Edessy na štvorročné štúdium za prehnané školné, a to len preto, aby ich po skončení školy mohli pripraviť o život.

Taká bola Arzamea. Ľudia tu žili skromne, no zároveň boli vďační, že skromne žili aj ostatní, a práve dnes všetci ďakovali za to, že nie sú na mieste náčelníka Marusa.

„Ach, mám pocit, akoby to bolo včera, keď Cisuré nastúpila na Akadémii. Čochvíľa doštuduje!“ nadrapoval sa pred striebrovlasým mužom s naoko zamrznutým úsmevom. „Už o mesiac sa stane pravdolovkyňou tetrarchu.“

„A ty sa... nebojíš?“ odvážil sa ho spýtať ten muž a niekoľko ľudí pri ich stole stuhlo.

Marus mávol rukou. „Hory ju zocelili, niet v nej ani kúska meštianskej slabosti. Hravo to zvládne.“

Sarai výnimočne túžila, aby mal pravdu. Nemohla prísť ešte aj o Cisuré. Ich strohé šifrované listy boli jedným z mála vlákien nádeje, ktoré mala.

Pred niekoľkými rokmi by nikto nad výberom pravdolovcov nepohol ani brvou. Bol to veľmi vážny post, a to kvôli vzácnemu druhu mágie: pravdolovci dokázali rozpoznať klamstvo, vnoriť sa do spomienok obvinených zo zločinu a zobrazíť dôkazy verejnosti. Bol to nevyhnutný talent na zachovanie poriadku. Posudzovatelia prehľadávali celú Ur Dinyé, aby našli vhodných kandidátov a vyučili ich na najprestížnejšej škole v krajine. Absolventi po skončení štúdia začnú plynule pôsobiť na doživotných postoch popri vládných úradníkoch, a tí najlepší sa stanú pravdolovcami tetrarchov, vládnucich sudcov v krajine. Pred štyrmi rokmi však začali pravdolovci tetrarchov páchať samovraždy a zrazu to nebol talent, pre ktorý mali kandidáti vysokú cenu.

„Povráva sa, že v Akadémii zostalo len veľmi málo kandidátov. Všetci z Edessy ušli.“ Ethra, nová dedinská liečiteľka a zároveň Marusova milenka, našpúlila pery. „Len si to predstavte – ujsť pred službou tetrarchovi!“

„Tá práca je prekliata,“ vyhlásila Flavia, najstaršia obyvateľka Arzamey. „Nevarovali nás náhodou zákonníky o zakázaných ríšach mŕtvych a ich túžbe po vzkriesení? Tetrarchovia sa niečoho boja. Múdrost nad nami, cítim to!“

Všetci za stolom pritakali a začali si šepkať. Sarai sa snažila nedať na seba poznať znechutenie. Práve pre toto južní Urdovia považovali všetkých zo severu za spiatočníckych, obyčajných sedliakov z hôr bez magických schopností. Občas však premýšľala, či nemá Flavia pravdu. Tetrarchovia zamlčovali, čo sa stalo s telami mŕtvych pravdolovcov, zato v hlavnom meste sa šušovalo, že im boli odseknuté končatiny, že sa samovznietili alebo mali v hrdlách zabodnuté dýky. V celej krajine to vzbudilo vlnu podozrenia a ľudia sa pýtali jediné: prečo by si pravdovec bral život takýmto brutálnym spôsobom?

Divíš sa, ale sama by si chcela byť pravdolovkyňou, v duchu sa napomenula, vzdychla si a začala leštiť ďalší pohár. *Nerob si plané nádeje*, šeplo jej pár minci v mešci, ktorý nosievala na krku. Darmo ovláda mágiu, akú posudzovatelia hľadali, nemohla si dovoliť ani len ročné školné, nieto štyri roky na Akadémii. Kým si na to nezarobí, nebude z nej žiadna kandidátka, len obyčajná niktoška.

„V hlavnom meste je určite pekne,“ utrúsila Ethra zasnene pri pohľade na zasneženú krajinu vonku. „Len si predstavte to slnko a piesok na našej, teda vašej koži,“ opravila sa, keď na ňu škaredo zazrela Marusova manželka.

Sarai postrehla, ako obe ženy zvierajú príbor. Po ich poslednej hádke musela drhnúť dlážku celé hodiny, aby z nej zoškrabala jelenie žalúdky, ktoré po sebe hádzali.

Marus, ktorý si vôbec neuvedomoval, že bol podstatou väčšiny problémov v dedine, venoval Ethre otrávený pohľad. „Nič nám tu nechýba.“

„Občas je tunajší život nudný,“ hlúpo trvala na svojom a hľadala u ostatných podporu. „Nikdy ste nepremýšľali nad tým, že na juhu toho môže byť viac?“

Celý stôl stíchol. Marus sa zachmúril. *Pohár trpezlivosti pretiekol.*

Vstal ako rozzúrený čiernopruhý medveď. „No tak si choď do Edessy! Vari si zabudla, čo sa stalo hlupani, ktorá to urobila naposledy?“ Napriek opitosti jasne ukázal prstom na Sarai.

Na mieste skamenela. Vovalil sa do nej hnev, v žilách jej bubla-
la krv. Všetci v taverne sa na ňu posmešne dívali a pripomenuli jej,
že je horšia než niktoška, pretože niktošom bolo dopriate aspoň to,
že si ich nikto nevšimal. V duchu sa modlila ku všetkým siedmim
bohom Elzaru svetla, nech jej dá pokoj, lenže bohovia ju nemali veľmi
v láske.

Ozval sa dupot čižiem. Marus sa priblížil k pultu a o chvíľu nato jej
šmaril prázdny pohár. V červenej tvári sa mu zračila nenávisť. Nalia-
la mu doň polovicu amfory a podala mu ho. *Nerob to, Marus. Nechaj
ma na pokoji.*

„Toto ťa čaká za takéto hlúpe nápady!“ odvrkol Ethre a zamával
Sarai pred tvárou, aby poukázal na nespočetné jazvy, ktoré posievali
jej zlatistú pokožku po celom tele ako hnedé rozvetvené riek. „Stále
si myslíš, že nám juh má čo ponúknuť?“

Z celej sily si zarývala nechty do dlaní a Ethra znechutene pokývala
hlavou. *Vraj hlúpe nápady!* Akoby tie jazvy boli boží trest. Ťažko po-
vedať, či sa bohovia Elzaru vôbec zaujímali o jej *havidný* osud siroty
v dedine, kde deväť mesiacov v roku mrzlo, alebo o to, keď pred štyrmi
rokmi tak zúfalo prahla po vzdelaní, že odišla z Arzamey za Cisuré do
hlavného mesta. Lenže dedinčania *certo* áno! Bola stredobodom ich
záujmu. Odkedy sa po troch dňoch vrátila z Edessy ako zjazvená ka-
lika, dávali jej to vyžrať.

Možno sú tie jazvy trestom za deň, keď ich raz všetkých otrávi.

Prinútila sa poslušne vyleštiť ďalší pohár. Marus si odfrkol. „Keby
Cretus nepotreboval pomocnicu, nikdy by som ťa tu nenechal znovu
pracovať. Špina jedna! Myslela si si, že si pre nás príliš dobrá, a nako-
niec si sa sem doplazila ako zošitá handra! V Akadémii také ako ty
nehcú, aj Cisuré si bola na nič.“

Ešteže to s Cisuré nebola pravda. *Tvoja dcéra mi píše každý mesiac,
ty chumaj.*

„Štyri roky!“ vykrikol Marus pred zaujatým publikom. „Cisuré
bude čoskoro pravdolóvyňa, ale táto tu je obyčajná výčapníčka!
Krv nie je voda! Hodní povstanú a zvyšok môže plakať a škrípať
zubami.“ Schmatol ju za bradu. „Ale teba už o tom niekto počul,
pravda?“

Pri jeho dotyku ju striaslo a zatmelo sa jej pred očami. Bol to dôverne známy pocit. Zahryzla si znútra do líca. Taverna sa zmenšila, naklonila sa a začala sa točiť. V ústach pocítila slanú pachuť teplej krvi, presne ako v tú noc v Edesse, keď ju hodil na zem, zo zlomených končatín sa jej začala valiť krv, niekto sa k nej skrčil a...

Marus povolil zovretie a hrubo ju sotil vzad. Narazila do steny a takmer pritom prevrhla niekoľko amfor. Pohár, ktorý leštila, s cengotom spadol na zem a zovšadiaľ sa začal ozývať smiech.

„Videli ste jej tvár? Kam teraz pôjdeš, Sarai, späť do Edessy?“ zakričal ktosi.

„Keď tam budeš, daj si spraviť nový nos!“ pridal sa niekto ďalší.

Zahryzla si do jazyka, zdvihla spadnutý pohár a obrnila sa voči ďalším posmeškom. Vo chvíli, keď Marus napriahol päse, sa zvonku ozval ohlušujúci jasot. Cez okno zazrela, ako sa zástup Arzamejčanov valí do zasnežených ulíc.

„Prišli posudzovatelia! Vylezte von!“ zakričal ktosi.

Elzar svetla, vďaka!

Našťastie ju Marus ušetril svojho odporného ksichtu a pobral sa k dverám. Ozval sa vrzgot stoličiek a najspravodlivejší a najpovolanejší dedinčania vybehli von, aby sa mohli producírovať pred mágmi. Ozvala sa kakofónia zvoncov, ich tupý cengot sa miešal s gongom, ktorý musel vyhrabať z pivnice nejaký podnikavý dedinčan. Nebolo to nič, čo by už nezažila. Bude to rovnaké divadlo a ona bude opäť stáť za pultom alebo obsluhovať chrapľavých mágov a ich posluhovačov, ktorým sa arzamejské ženy priam vrhali k nohám, a celý čas bude pritom premýšľať, či si niekedy našetrí na odchod z tohto ľadového pekla.

Cez otvorené dvere sa dnu nahrnul sneh. Ľad vošiel aj do najmenších škár kamenných múrov taverny. Pošúchala si skrehnuté ramená pod tenkou tunikou, narovнала stoličky a pozbierala zo stolov umastené taniere.

„Hej, tunelová krysa!“ zavrčal na ňu Cretus a nastavil zvráskavenú dlaň. „Stále mi dlhuješ denár za tohtomesačný nájom.“

Zachmúrila sa. „Už som ti zaplatila dva.“

„Nájom sa zvýšil.“ Začal sa špárať v uchu, akoby v ňom niečo hľadal, akurát, že v hlave mal prázdno.

Týmto si už raz prešla. Keďže bol jediný človek v Arzamei, ktorý ju bol ochotný ubytovať a zamestnať, menil výšku nájmu a platu, ako sa mu zapáčilo. Zakaždým čakal, ako zareaguje.

Luskol prstami a prižmúril veľké oči. „Si hluchá?! Zaplať alebo sa odšťahuj. Namiesto teba mám na jeden prst aj desať ďalších nájomníkov!“

Bývam v poondiatej kôlni. Potlačila nutkanie vyvrtnúť mu scvrknuté zápästie. „Fajn.“

Víťazoslávne sa usmial. „Nezabudni všetkým poriadne nalievať. Zapíš každú predanú fľašu. A, pre lásku Elzaru, pri roznáške odvráť tvár, ináč posudzovateľov prejde chuť do jedla.“

Dal si na hlavu kapucňu, aby zakryl tých pár riedkych prameňov vlasov, a pobral sa na latrínu. Ukázala jeho chrbtu prostredník a zvalila sa na blízku stoličku.

Platil jej jeden bronzový as na deň. Keďže jej zvýšil nájom, bude musieť oželiť stravu, aby si niečo mohla ušetriť. Snažila sa nemyslieť na škvrkanie v bruchu, ktoré ju varovalo, že už teraz toho konzumuje primálo. Pred štyrmi rokmi mala pocit, že s každým bolestivým nádychom z nej odchádza život. Ledva prežila, a aj tak ju z Edessy nemilosrdne vyhodili, navyše bez peňazí. Teraz musela roznášať víno, kým muž, ktorý jej doráňal telo, ruky a vlastne celý život, bol stále na slobode. V porovnaní s týmto sa hlad dal zvládnuť.

Sňala si z krku mešec a rozsypala svoje úspory po vínom poľfkanom stole. Zabysli sa na ňom tri zlaté aureusy a päť strieborných denárov. *Je to málo.* Potrvá jej celé roky, kým si bude môcť dovoliť školné na Akadémii. Navyše, k zapečateným záznamom sporov mali prístup výlučne pravdolovci a tetrarchovia. Niekde v slnkom vysušenej Edesse, v prísne stráženej Sieni záznamov sa nachádzal voskom zapečatený pergamen s jej menom. *Menom obete.* Písalo sa v ňom o obvinení – pokuse o vraždu – a o večere spreď štyroch rokov, troch mesiacov a dvasiatich ôsmich dní, na ktorý si nedokázala spomenúť a ktorého podrobnosti chcel niekto ukryť. Kdesi v hlavnom meste sa stále ponevial útočník a ona sa mu pomstí jedine tak, že sa stane pravdolovkyňou.

Ale až keď si bude môcť dovoliť školné na Akadémii.

Vzdychla si a zhrnula peniaze zo stola. „Dúfam, že aspoň ty sa máš dobre, Cisuré.“

Vybavila si ju, ako tu sedávala oproti, oslnivo sa na ňu usmievala a vytešovala sa z novej čačky, alebo jej plakala na pleci, keď ju Marus zmlátil za to, že sa mu pokúsila vzdorovať. Lenže to bolo pred štyrmi rokmi, keď ešte Cisuré nebola kandidátkou a ona nespadla z veže. Odtedy bola pomsta jej každodenným prianím. Vtedy ešte netušili, že ani priateľstvo nedokáže prekonať určité rozdiely.

Nasucho prehltna, postavila sa, ale keď vyzrela zo snehom zasypaného okna, zamrela na mieste. Z tieňov zadymeného *fumaria*, Cretusovej vínnej pivnice, sa vynorila postava a nenápadne so sebou vliekla amforu.

Do havída! Sarai schmatla spoza pultu *birrus*, prehodila ho na seba, zamkla tavernu a náhlila sa do ľadového vetra. Nadávajúc popod nos sa pobrala k pivnici a odtisla dievča aj s amforou do záveja vo chvíli, keď Cretus vyšiel z latríny. Nevšimla si nahnevané zapišťanie zlodějky, počkala, kým sa Cretus nezmenil na malú šmuhu v diaľke pri námestí, a napokon povolila zovretie a škaredo zazrela na prskajúce dievča.

„Mali sme dohodu, že s tým prestaneš.“

Vela si z krátkych tmavých vlasov oprášila sneh. „Nejako zarábať musím. Cretusa zopár zmiznutých amfor trápiť nebude.“

„Ale teba áno, keď ťa prichytí. Vypráši z teba dušu!“

„To sotva! Naposledy bol rýchlejší než slimák, keď bol Marus ešte v plienkach.“

Sarai nahnevane skrivila pery. „Len pred dvoma týždňami tunelovej kryse odsekol prsty za to, že mu potiahla bochník chleba z pultu!“ V očiach toho chlapca videla, ako sa mu pred zrakom mihol osud. Dostane infekciu a potom horúčku, z ktorej sa vyklúje sepsa. Pokiaľ ho niekto nevylieči, upadne do mdlôb a napokon zomrie. Pred tým, ako spadla, by ho ešte mohla vyliečiť, no teraz mala príliš zmrzačené ruky na to, aby nimi niekoho dokázala zachrániť.

Velu to neodradilo a iba pokrčila plecami. „Nedával si pozor, ale ja...“

„Ani ty si evidentne nedávaš pozor, keďže som ťa tu pristihla. Zloba a Skaza nad nami! Keby sa tu potuloval nejaký opilec a zbadal by ťa s tou amforou, dolámal by ti ruky a ukradol ju.“ Vzala jej ju z rúk. „V živote sú aj horšie veci než Cretusov trest.“

„Ja viem.“ V očiach sa jej zaleskol svit identických mesiacov. Odvrátila zrak od Sarainej zjazvenej tváre.

Sarai sa tvárila, že si to nevšimla, a pevnejšie zovrela amforu. Cez voľnenú zátku sa vydrala rubínová kvapka a dopadla na sneh.

Odvrátila sa. „Kde to predávaš?“

„V Sal Flumene.“ Vela k nej podišla.

„Zbláznila si sa?!“ Sal Flumen bol od nich vzdialený pätnásť dní chôdze. Raz sa tam pokúsila ísť a takmer umrela na podchladenie.

„Zvládnem to.“ Mladšie dievča vztýčilo bradu. „Chcem tam ostať žiť. *Do havída* s touto dedinou!“

„Moja reč.“

Šli niekoľko minút južne od taverny, kým nedorazili k preliačine v snehu. Vela niekoľkokrát dupla a zem pod ňou zadunela. Nato sa otvorili padacie dvierka a odhalili cestu do arzamejských tunelov. Bol to stáročný pozostatok po vojnách v Ur Dinyé. Tiahli sa spod dediny až pod horu, ale nikto sa neodvážil ísť až tak ďaleko. Na vrchu rebrika čakalo zablatené dievča s prepadnutými lícami a prázdno zízalo na amforu. Odkedy sa narodilo, mohlo prejsť nanajvýš osem zím.

„Elise, postráž mi ju, prinesiem ti za to večeru,“ slúbila jej Vela.

Elise k nim natiahla ruky a Sarai jej amforu nechotne podala. Pod jej váhou sa dievča zatackalo, na čo sa Sarai zašklabila. Ak Vele pomôže, sama sa stane terčom. Obyvatelia tunelov by jej veľmi ochotne strhli mešec z krku a rozdelili si jej úspory, ako to už urobili mnohým iným. Dobre totiž vedela, že hlad dokáže človeka poriadne zaslepiť. Aj ona sa narodila v tuneloch a práve tam zomreli jej rodičia pri zbabranom pašovaní *ibezu*. Zostali jej spomienky na bezútešné tváre, ktoré mohli pripomínať mamin úsmev alebo opileckú grimasu. Keď mala sedem rokov, našiel ju Cretus, ktorý hľadal použiteľnú pracovnú silu, a keďže bola dostatočne malá, aby dokázala oberať snežné hrozno z hrubých viničov, vzal ju so sebou. Mala šťastie. V tuneloch bolo viac mŕtvych než živých.

„Máte tam túto zimu ešte nejaké deti?“

Vela hlučne zavrela padacie dvierka a pobrala sa za Sarai späť do taverny. „Len Elise. Jej rodičia prišli v dome hazardu o všetko a zišli do tunelov spolu s ňou. Už dávno zomreli.“

Do *havida!* Sarai sa zatvárala, že si napráva *birrus*, nenápadne vybrala z mešca strieborný denár a strčila jej ho do rúk. *To je v poriadku.* Aj tak na školné tak skoro nenašetrí. Vela si ho od nej vzala s vytreštenými očami.

„Zober so sebou aj Elise.“ Potlačila ľútosť za mincou. „Kedy odchádzaš?“

„Zajtra ráno, kým budú všetci dospávať dnešok. Možno sa mi podarí ukradnúť koňa.“ Nato jej úsmev pohasol. „Nemusíš na nás dávať pozor. Elise to zmätie, bude si myslieť, že ľudia sú dobrí. Aj mňa to stále mätie.“

„Povedz jej, že minca je tvoja. V Sal Flumene sa tvárte, že ste sestry z rodiny zo strednej vrstvy a že vašich rodičov napadli lupiči. S ľútosťou a dieťaťom ďalej zájdeš.“

„Dokonalé!“ Vela si obzerala denár a prevracala ho medzi prstami. „Si si istá, že nepôjdeš s nami a nenecháš tu Cretusa zhnieť?“

Tá myšlienka ju veľmi lákala, bola ako cukor na jazyku, ale len dovtedy, kým ho realita neroztopila.

Nasilu sa zasmiala. „Zdvojnásobil mi nájom. *Fabri* – remeselníci – ma do cechu nevezmú. Povedia, že som na všetko pristará a môžem robiť akurát v nevestinci.“ Bolo iróniou, že kým si nenašetrí na školné, Arzamea je pre ňu nateraz najbezpečnejším miestom. Poznala totiž dedinskú náтуру. V hociktorej severskej taverne by schytala oveľa viac než päťou od Marusa.

„Bude tam zrejme teplo.“ Vela sa túžobne zadívala na zlatistú žiaru sálajúcu z dedinského námestia na konci ulice, odkiaľ k nim doliehal prenikavý jasot. „Premýšľajú vôbec nad tým, či nám tu nie je zima?“

„Oni na nás vôbec nemyslia.“ Sarai zazrela na snehom premočené kožušiny, ktoré ľudia porozkladali na ulici ako provizórny koberec pre posudzovateľov, hoci o niekoľko metrov ďalej ľudia v tuneloch mrzli na smrť. „Nemala by si na nich myslieť ani ty. Keby nás všetkých zajtra otrávil, každému by to bolo jedno.“

Do chrbta sa im oprel vietor. Na nebesiach sa skveli mesačné dvojčatá. Svit strieborného Praefu sa miešal so Silunovou modrastou žiarou a vďaka nim dedina pôsobila pochmúrne. Vládla jasnomesačná noc, keď boli oba mesiace takmer v splne, no nikdy nie súčasne. Boho-

via ich stvorili tak, aby boli vždy v inej fáze. Možno to platilo aj o nej a jej snoch, s ktorými sa nikdy nezosúladi.

Zo sebalútosti ju vytrhlo ostré klopanie. Prižmúrenými očami sa pozrela na tavernu a len čo pri dverách zbadala siluetu vo fialovom rúchu, znepokojilo ju to. *Do havída! Prečo sa posudzovateľ potuluje tak ďaleko od námestia?*

Chlap znovu zaklopal. „Je tam niekto?“

Sarai si vzdychla. „Idem ho obslúžiť.“

Vela so sklopenou hlavou prikývla. „Tak teda... zbohom.“

Sarai vystrúhala úsmev. „Som rada, že odtiaľto odchádzaš. Ukradni toho koňa. Bude metelica.“

Mladšie dievča sa nadýchlo a zachmúrilo sa. „Dokelu. Musím vyraziť. Skúsím ti po obchodníkovom záprahu poslať ovocie.“

„Radšej ušetri peniaze a poriadne sa najedz,“ odvrkla Sarai, keď ju Vela rýchlo objala. Napokon si Vela strčila ruky do vreciek, čudne kývla hlavou a rozbehla sa k stajniam.

Prajem ti krásny život, Vela. Bolesť od hladu vyrazila Sarai zo žalúdka až do hrude. Závidela jej a pocítila túžbu po rovnakom šťastí. Všetko utrpenie v nej kvasilo, vnorilo sa do každého kúska jej tela a pevne sa v nej zakorenilo. Nato ju ovalila zima a všetko pohltila.

Obzrela sa na nasrdeného mága búchajúceho na dvere taverny a vrátila sa do svojho ľadového života.

Prešmykla sa dnu zadným vchodom a cez okno sa zahľadela na posudzovateľa.

„Už idem!“ zavolala naňho, skrčila sa za pultom a hľadala vo vrecákach *armillu*.

Bielozlaté náramky s vygravírovanými runami podľa výberu používateľa boli preferovaným spôsobom mágov, ako vyvolať spiacu mágiu, čo bolo oveľa jednoduchšie než ich krvavá alternatíva – kreslenie rún krvou. Vytiahla ihlu zasunutú v obrovskom pánte náramku, porezala sa ňou do prsta a potrela krvou runu *nihumb*, ktorá používateľa zamaskovala. Rytiny zažiarili natrieborno, čosi ju potiaholo za hrud' a vtom sa jej tmavohnedé jazvy rozmazali a zmizli pod kožou. Ilúzia sa dala prekuknúť dotykom, ale toto tajomstvo pred

dedičanmi stráži ako oko v hlave. Naučila sa to pre prípad, že by sa jej podarilo našetriť na školné. Doteraz ju nikdy na verejnosti nepoužila. Cretus si myslel, že jej zjazvená tvár plaší zákazníkov, lenže posudzovatelia boli príliš opití na to, aby si niečo všimli. Tento však prišiel triezvy a skôr. Bola tu sama a hoci jej počas rekonštrukcie tvár napravili, jej jazvy boli vzácnym dôkazom, že ani hŕstka liečiteľov ju nedokázala úplne uzdraviť. Pokojne sa mohlo stať, že tým posudzovateľom je *on* a vďaka tým jazvám ju spozná.

Odomkla dvere a uklonila sa. „Vitajte v Arzamei. Som Sarai. Bude mi ctou obslúžiť vás, mág...“

„Telmar.“ Svižne ju obišiel, fialové rúcho mu zasvišťalo. Zvalil sa na stoličku a z pliec mu opadol sneh. „Jedno ľadové víno. A zavri tie prekliate dvere, skôr než tu umriem od zimy!“

Pri pohľade na jeho krvou podliate oči tu skôr umrie od alkoholu. Zrejme bol stále pri zmysloch, pretože keď mu Sarai priniesla amforu plnú Cretusovho najlepšieho ľadového vína, poriadne si ju premeral.

„Sadaj,“ utrúsil panovačne, len čo mu naliala.

„Telmar, prepáčte, ale moje miesto je za výčapom.“

Venoval jej pohrdavý pohľad. „Pri Elzare, vy sedlač ma tak veľmi nudíte, až mi je z toho do plaču! Tak padaj za pult, nech stíhaš obslúžiť plný podnik! Máš smolu, všetci znovu počúvajú ten istý prejav.“ Nato zvučne prehlásil: „Každý rok sa na našich súdoch schádzajú obvinení a žiadajú pravdovca o pomoc. Niektorých treba vyskúšať, zistiť, či hovoria pravdu alebo klamú, a...“

„Pri iných je nutné vnoriť sa im do mysle a ich spomienky zobraziť verejnosti na posúdenie,“ dokončila Sarai, na čo mág luskol prstami.

„Vidíš? Na budúci rok by si ho mohla predniesť ty! Už ma nebaví podávať ľuďom ruku a počúvať chvály, akoby som bol bohom Elzaru. Smrdíte.“

Nevyzerá, že by ma chcel znásilniť. Posadila sa oproti nemu. „Ako to ide s hľadaním kandidátov?“

Pozrel sa na ňu takmer obdivne, no sotva pohol očami. „Čo myslíš? Po tých kreatívnych samovražďách pravdovcov v posledných rokoch sa k nám doslova hrnú.“

„A čo tak pohľadať nejakých z iných miest?“

Odfrkol si. „Na to zabudni. Žiaden príčetný prétor či tribún sa svojich pravdolovcov nevzdá a takí, ktorí by kedysi aj zabíjali, len aby mohli slúžiť tetrarchom, sa ich teraz stráňa. Pred smrťou v Edesse by si radšej vybrali prácu pre neznámeho mestského hodnostára. Tento rok nám zostali len traja končiaci kandidáti, ktorých strážíme pre prípad, že by sa pokúsili ujsť.“

„Medzi nimi je aj Cisuré, však?“ Keď sa zachmúril, Sarai pokračovala: „Taká svetlovlasá s tmavými očami a pamäťou ako slon.“

„Á, myslíš tú, čo som tak vyprášil?“ Sarai sa zhrozila, na čo sa zasmial. „Nemysli hneď na prasačiny, výčapníčka! Vyprášil som ju v bitke. Vôbec jej to nešlo s mečom. Nedivil by som sa, keby umrela ako prvá.“

„To nehovorte!“ precedila cez zuby.

Telmar mávol rukou. „Je v poslednom ročníku, mala by začať pracovať pre hodnostára, lenže voľné sú akurát posty pravdolovcov. Jej otec má byť na čo hrdý.“

Takmer uverila Marusovej istote, no práve teraz pred ňou sedel posudzovateľ, učiteľ na Akadémii, a tvrdil, že Cisuré čaká istá smrť.

Stena, ktorá udržiavala na uzde spomienky na ten večer, sa zrútila. Pokúšala sa zhlboka dýchať, no zakaždým si spomenula na ten zvuk, na úlomok spomienky z cesty do Edessy pred štyrmi rokmi. Prepašovala sa tam v ovocinárovom voze s dvoma cieľmi: ísť za Cisuré a stať sa známou liečiteľkou, na ktorú sa nikto viac nebude dívať zhora. Len čo vyskočila z voza, pripravená vykročiť v ústrety novému životu, prišla... *krv. Pršalo. Jej telo s treskotom dopadlo na mokrú dlažbu. Zlomené rebrá jej prepichli plúca...*

Udrela pästou do stola a Telmar sa na ňu ostražito pozrel. „To všetci pravdolovci každý rok zomrú?“

„Ako kedy. Ak zomrie jeden, zvyšných to odplaší a ujdú, ale minulý rok umreli všetci.“ Zasmial sa s pohárom pri ústach. „A my sa naďalej trepeme do každého kúta v Ur Dinyé a hľadáme ďalšie obeť.“

„Lenže pravdolovci nižších hodnostárov sú živí a zdraví! Prečo sa zabíjajú len pravdolovci tetrarchov?“

Telmar prižmúril zastreté oči. „S tým sa nedá nič robiť.“ Ponoril prst do vína, zamiešal ho a poľkal ním zvyšok stola. „Ty ma obsluhu-

ješ a ja hľadám niekoho, kto by sa hneď pustil do práce. To, či prežijú, závisí jedine od nich.“

Tak počkať. Mykla hlavou. „Kto by sa hneď pustil do práce? A čo štyri roky štúdia na Akadémii?“

Poškrabal sa po krátkom strnisku. „Múdrosť nad nami! Vedel som, že zvesti sa sem šíria pomaly! Nepočula si, že tetrarchovia túto požiadavku zrušili? Lepší nejaký pravdolovec než žiadny.“

Nemo naňho civela. „Žartujete! Tetrarchovia nemôžu byť až takí zúfalí.“

„Veru sú.“ Pri pohľade na jej otvorené ústa len pokrčil plecami. „Pri pravdolovcoch ide jedine o to, či dokážu rozoznať pravdu od lži, a to zvládne aj nevyučení kandidát. Na Akadémii vyučujeme cibrene zručností a teóriu, a ak to kandidát prežije, v teréne sa vypracuje oveľa lepšie než na škole. Čo sa mňa týka,“ ťukol si prstom do tváre, až si pritom takmer vypichol oko, „za šesť rokov štúdia som sa naučil akurát nezmysly o Pohraničných vojnách. Takmer som počas svojho prvého bleskopádu umrel, a to len preto, že ma nikto nenaučil narábať s...“

V tej chvíli ho Sarai prestala počúvať a pocítila v hrudi neznámu ľahkosť. Chvíľu jej trvalo prísť na to, čo to je. Už dlho nič také necítila. Bola to nádej.

Trasľavými prstami obopla mešec s peniazmi. *Tri aureusy, štyri denáre.* Na školné to nepostačí, ale na cestu do Edessy áno.

Srdce jej bilo až v ušiach. „Kandidátom sa môže stať ktokoľvek, koho nájdete, a to bez absolvovania školy či zaplatenia školného?“

„Áno, tak to nariadili tetrarchovia, ale prečo...“

„Chcem byť kandidátkou.“ Len čo tie slová konečne vyslovila, roztriasli sa jej ruky.

Telmar prižmúril oči. „Čím chceš byť?!“

„Hľadáte niekoho, kto dokáže človeka vyskúšať, vnoriť sa mu do mysle a zobrazíť dôkazy, je tak? Nuž, tu ma máte.“

Takmer pritom vyplul víno. „Výčapníčka, ten alkohol ti nejakou stúpol do hlavy!“

Chvatne vstala a obišla stôl. „Posúďte ma. Zistíte, či klamem.“

„Nemáš predsa ani náramok!“ Ukázal na jej zápästie. „Zvládneš

krvou nakresliť runy? Ak sa ti to nepodarí, vyhovoriš sa na zamastený stôl?“

Prudko si stiahla náramok a plesla ním o stôl, ale tak, aby nevidel aktívnu *nihumb*.

Telmar tupo zažmurkal a po chvíli odtisol pohár. „Ten vyrobili v Edesse.“

„Bola som tam pred štyrmi rokmi.“

V opitosti sa na ňu zadíval tak, akoby ju uvidel prvý raz. „Prečo si odišla?“

Lebo ma zhodili z akademickej veže a nepamätám si, kto to urobil.

„Záleží na tom?“ Znovu si zaborila ihlu do rany na prste, ktorú si spravila pred jeho príchodom.

Keď krvou potrela *zostu*, runu skúšania, najjednoduchšiu z takzvanej pravdoloveckej trojice, Telmar nadvihol obočie. Nikto poriadne nerozumel zmiešavaniu magických rodokmeňov a ako sa daná mágia prejavila v potenciálnom kandidátovi, ale faktom bolo, že len oni mohli používať kombináciu *zosty*, *heraru* a *astomandu*. Po páde, ktorý jej zničil život a zmaril kariéru liečiteľky, kašľala na pravidlá a od zlosti sa naučila používať všetky tri runy.

Po tom, čo potrela *zostu* krvou, ryhy runy zažiarili nastrieborno a Sarai naplnila prudká sila podobná adrenalínu. Telmar vypútil oči.

Zhlboka sa nadýchla. „Poďme na to.“

Telmar len zízal na žiarivú runu a chvíľu sa ani nepohol, ale nakoncom pomaly spustil: „Ja, mág Telmar, narodený v Edesse, absolvent štyristosedemdesiatej tretej triedy Akadémie, prichádzam šiesty raz do tohto mrazivého pekla, ktoré nazývajú dedinou.“

Zavrela oči a hodnotila tempo každej jeho slabiky, ktorá sa ňou premlela. Niektoré počula jasne. „Už šiesty rok ste sem prišli ako posudzovateľ. Všetko je pravda,“ otvorila oči, „až na to, že nepochádzate z Edessy.“

Hoci bol malátny, bolo na ňom badať ostražitosť. „Ukáž mi vnorenie.“

Kvapkou krvi potrela príslušnú runu *herar*. K dvom striebrom zaliatym runám na náramku sa pridala tretia. Telmar krátko prikývol, na čo priložila prsty na jeho spánky a za okamih vošla do jeho mysle.

Vnorenie bolo v skutočnosti trestom, napadnutím mysle väzňov, ktorí nechceli spievať, no bolo len také nepríjemné, ako si želan pravdovec alebo kandidát. Každá myseľ podvedome odrážala temperament jej nositeľa. Ľudia ako Cisuré mali svoje spomienky v úhľadných knižniciach. Spomienky napitých štangastov taverny, na ktorých si skúšala svoje zručnosti – ale len vtedy, keď na ňu boli nepríjemní –, boli vo forme gobelínov, políc s vínom či strún harfy.

Telmar ich mal usporiadané ako maľby v galérii. Tie najčerstvejšie boli len nákresy, až klamne nehmotné. Po dnešnom večere tam zostane len niekoľko z nich, pretože alkohol ich zmení na biele plátna. Maľby s prepracovanými farbami a detailmi predstavovali spomienky, ku ktorým sa často vracal. Medzi nimi by malo byť aj jeho rodné mesto. Vzala maľbu opretú na zemi, ale keď postrehla, že zobrazuje, ako prvý raz jazdil na koni, odhodila ju. Zašla hlbšie po chodbe, no napokon našla svoju odpoveď vo výjave Kajcachských vrchov.

Vtom od neho odtiahla ruky a otvorila oči. „Pochádzate z Kirtuly.“

Telmarovi padla sánka. „Pre lásku Elzaru, prečo tu stále trčíš?“

„Nemohla som si dovoliť školné na Akadémii.“ Sarai sa rýchlo pobrala za pult a vytiahla mešec. „Nuž? Som hodná toho, aby ste ma poslali do Edessy?“

„Múdrosť nad nami! Nejde tu o to, či si toho hodná. Ženieš sa v ústrety smrti.“

Nebolo by to prvýkrát. „A?“

„Budeš pripútaná k tetrarchovi.“ Potriasol hlavou. „Tvoji rovesníci celé roky študovali diplomaciu a politiku, no ty nie.“

„A kde sú tie reči o tom, že v teréne sa naučím všetko dôležité?“

„To áno, ale len ak to prežiješ. Ten tlak nezvládneš.“

„Vďaka tlaku môžem každý večer obsluhovať tunajších opilcov.“ Zbalila si jedinou prebytočnú tuniku. „Učiniť spravodlivosti zadost' je česť.“

Telmar mierne vypúli oči. „Si šialená.“

„Skôr zúfalá.“ Bez štipky viny si do tašky zbalila aj niekoľko posúchov. „Keby som tušila, že tetrarchovia nebazirujú na škole, ušetrila by som vám cestu.“

„Kiežby som ti to nikdy nepovedal.“ Vzdychol si a vybral z vrec-ka kus pokrkvaneho pergamenu a nalomené trstinové pero. Namočil hrot do vína, naškrabal na pergamen niekoľko riadkov, schmatol úzku sviecu, nalial naň vosk a otláčil pečať. „Ak to teda chceš, nech ťa Elzar svetla sprevádza. Pošlem na Akadémiu správu. Musíš do Edessy doraziť ešte predtým, než sa bude konať obrad Zaodenia, teda počas prvej rovnodennosti, v piaty deň mesiaca mesiacov.“

Prikývla a zrýchlil sa jej tep. Schmatla z Cretusovej zbierky najkvalitnejšieho alkoholu ešte jednu amforu a položila ju na stôl. „Nech sa páči. Dlhujem vám to.“

„Takú príležitosť už nikdy v živote mať nemusíš,“ vyhlásil a nato stíšil hlas: „ale za tvoj život nestojí.“

„Tak ako ani vtedy.“ Sarai otvorila dvere, pritiahla si *birrus* k tvári a asi prvý raz po rokoch sa úprimne usmiala. „Lenže umrieť neplánujem.“

S týmito slovami vyšla do snehových závejov. Na nič nemyslela, ani sa neobzrela. Adrenalín ju hnal po opustenej ulici, kliesnila si cestu brodiac sa snehom.

Dedinská brána zo širokých dosák sa kývala pod náporom vetra. Sarai sa pobrala k stajni so slamenou strechou po svojej ľavici a silno strčila do robustných dverí. Tackavo vošla dnu a zbadala skupinku zmätených koní, no žiadneho koniara. Arzamejčania boli lakomí, no práve dnes večer sa všetci oddali alkoholu a svoj majetok si nestrážili.

Sarai sa uškrnula. „Ktorý z vás chce so mnou ujsť?“

Zo stojiska s menovkou Caelum vykukla lesklá gaštanová kobyła. Sarai odhasprovala bráničku. Keď zbadala vedľa nej prázdne stojisko, usúdila, že Vele sa podarilo odísť na koni. Kobyla vyšla von. Sarai v tichosti ďakovala Elzaru a potľapkala kobyľu po hladkom pysku.

„Caelum, ideme do Edessy.“

Kobyla jemne zaerdžala, a keď jej Sarai zapla jediné súce sedlo, ani sa nepohla, kým na ňu nevysadla. Srdce jej búšilo tak hlasno, až premýšľala, či ho nepočuje aj to zviera. Keď vyšla zo stajni, vietor ju prudko bičoval, no na ničom už nezáležalo. Konečne z tejto dediny odchádza a môže ísť pátrať po útočníkovi.

V diaľke medzi vrátami vstupnej brány sa obzrela. Prázdnu ulicu plnú domov bez života a tepla pokrýval sneh. Dokonalá rozlúčka.

„Zbohom, Arzamea,“ šepala. Napriek všetkému to bol jediný domov, ktorý poznala.

Pred štyrmi rokmi sa pri odchode neobzrela v presvedčení, že ju čaká lepší osud. Teraz už taká naivná nebola. Nekonala sa žiadna výmena Rajských ríš Elzaru svetla za desať pekiel Elzaru temna, iba šla od jedného nutného zla k druhému. Zanechá chudobu a Marusovu päť pre povolanie s rizikom smrti a pomstu.

Sarai sa obrátila čelom k ceste hadiacej sa pomedzi Arzamejské vrchy. Niekde tam, stovky kilometrov odtiaľto, žije ten netvor, ktorý ju zhodil z veže.

„Idem si po teba,“ šepala.

Vietor vzal jej slová a odvial ich do priepasti po jej pravici. Bola by odprisahala, že priepasť sa zasmiala.